

Elhelyezkedem az imára, ahogyan szoktam. Felveszem a kapcsolatot aktuális valóságommal: mit mond a testem? Mit érzek leginkább? Anélkül, hogy hosszan reflektálnék rá, csak próbálok ezt elfogadni, úgy, ahogy van: ennek szabad így lennie.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Ámen.

„Közben odaértek a faluhoz, ahová tartottak. Úgy tett, mintha tovább akarna menni. De marasztalták: Maradj velünk, mert esteledik, és a nap már lemenőben van. Betért hát, és velük maradt.” (Lk 24,28-29)

Istenem, ahogy megosztom veled örömeimet és fájdalmaimat, figyelek a hangodra, mindez lassan otthonos érzést kelt bennem. Milyen jó nekem szelíd és tapintatos társaságodban lenni! Sosem vagy tolakodó. Úgy teszel, mintha folytatnád az utad, és most rajtam a sor, hogy behívjalak mélységeimbe, az otthonomba. Maradj velem, lépj be hajlékomba, lásd hol lakom. Ez már nem a szavak ideje. Most tovább kell haladnom. Kinyitom neked, Istenem, a bensőmet, önmagamat. Jöjj, lakj velem, s akkor már nincs mit félnem az érkező éjszakától! Jöjj, és foglalj helyet mindabban, amit kedvelek, ami nekem biztonságot ad, a szokásaimban! Lépj be ma az életembe, és

maradj velem! És látni fogom, hogy ahova meghív-
lak, ott igazából én vagyok a vendég, a meghívott.

Üdvözlégymária

Meghívás, életre váltás

Szeretném meghívni Jézust a mai napom minden
belső és külső eseményébe, és ezt úgy teszem meg,
hogy egyszerűen kimondom neki: maradj velem
ebben vagy abban... (megnevezem a konkrét szitu-
ációt).

Az Atya, a Fió és a Szentlélek nevében. Ámen.

Kulcsszavak

meghívás, tapintat, otthonosság